

לביא

מכון לחשבונאות ומינהל רח' סמולנסקין 7 ת-א

למד הנהלת חשבונות

במכון

בעזרת ספרי

* קורס למתקדמים סוג ד'

הפתיחה השבוע!

נמשכת ההרשמה:

* קורס בוקר מזורז

סוג ג'

* קורס ערב יסודי

סוג ג'

* קורס למנהלי חשבונות מדופלמים

(נתנת גם האפשרות להצטרף לשנת הלימודים השנייה בלבד במקצוע חנ"ח למדופלמים)

למד במוסד מוכר!

תעודות למסיימים

במדינה

חקלאות

דג-זהב על השולחן

ד"ר רם מואב הוא דוקטור לגנטיקה, מוסמך לסטטיסטיקה ובוגר אוניברסיטת קליפורניה לחקלאות. חוק מכל זה הוא גם אחד המרצים והחוקרים המצליחים של ה-אוניברסיטה העברית.

הוא אינו מסתפק במחקר עיוני, מצטיין גם במחקר שימושי.

בעייה טיפוסית אותה ניסה לפתור היא, האם עדיפה תרנגולת הגדלה מהר והי צורכת מעט מזון על תרנגולת הגדלה לאט אך המטילה ביצים יותר גדולות. ואולי עדיפה על שתיהן תרנגולת הי עמידה בפני מחלות. ההשלכות של מחקר מסוג זה על החקלאות והמשק הישראליים מובנות מאליהן.

מואב

בגרות בגיל

שנה. תשומת-הלב העיקרית של ד"ר מואב, יליד אפיקים בן 36, הוקדשה בשנים האחרונות לדג הקרפיון. בין תקופת דג הפילה לתקופת דג הבקלה, וגם לפנייה ואחריה, נחשב הקרפיון כאחד המוצרים החשובים של החקלאות בארץ.

היה זה ד"ר מואב שגילה כי דיג הקרפיון מוגיע באירופה, בגלל האקלים הקר, לבגרות מינית רק בגיל שלוש, שעה שבין דורו הישראלי מוגיע לבגרות מינית כבר בגיל שנה.

ואלה עדיין לא כל גילויי מואב כפריון הקרפיון.

הוא גם הוכיח שזיחגי קרפיונים-שארים ("קרובי משפחה") מביאים לירידה דראסטית כפריון הגידול של הקרפיונים.

הפתרון היה ברור: דג הקרפיון המיסחרי חייב להיות בן-כלאיים, צאצא של שתי משי-פחות דגים שונות.

בעייה זאת פתר ד"ר מואב בצורה מקורית: הוא הכניס לבריכת-גידול שתי משי-פחות דגים זרות. הזרות התבטאה בכך ש-משפחה אחת היתה זהובת שקשקים, אחרת כחולת שקשקים.

המכלוא בין שתי המשפחות הזרות הצליח מעל למשוער. הפריון והגידול של קרפיוני הניסיון עלו במידה רבה.

זה שהקרפיונים נשאר צבעוניים גם אחר הבישול, האפיה או הסיגון, לא הפריע לאיש. להיפך, כמה מסעדות משובחות החלו להגיש מנה מיוחדת: דג-זהב.

לשון

ביק

במדינה בה למשרד-הביטחון יש רפא"ל (רשות פיתוח אמצעי לחימה), למשרד-החיי נוח יול"א (יום לימודים ארוך) ולמשרד-הבריאות פסיק (פיקוח סכנת קרינה) אין פלא שגם לקיבוצינים יש חשק ליצור ראשית-בית משלהם.

השבוע הם עשו זאת.

בי"צ 230 קיבוצי הארץ נכנסו לשימוש, בי ראשית תשכ"ז, ראשי התיבות ב"ק. זהו כינוי מקוצר לבן-קיבוץ (לפי סברה אחרת: בוגר קיבוץ).

הווי

● יחי החופש! באשדוד עצרה הי משטרה את סעדיה לוי, אסיר ששחרר זמנית מכלא רמלה לשם בילוי חופשה בי קרב משפחתו, האשימה אותו כי פיתה, בימי החופשה, יחד עם חבר, צעירה בת 15, הכריח אותה לעסוק בזנות, חי על רוח-חיה, יצא אתה לאשדוד, שם השתכר והשי-חולל, ניפץ חלונות ראוה, היכה שוטרים והעליב בנסות את מפקד המשטרה המקומי.

● מידה כנגד מידה. בעכו התלונן שלום כהן במשטרה על רפאל ברקוביץ שמכר לו חליפה קרועה, נעצר על ששילם עבור החליפה בצ'ק ללא כיסוי.

● תורת התורשה וההשתנות של בעלי-החיים.

בכל מאורע הקשור עם גרמניה - איש זר

אחד המפגינים השליך כרזות על אדנאור. האיש נעצר. שמו שמחה הולצברג... מישמר שוטרים, שהוזעק למקום. עצר את האיש. שהתעקש בכל תוקף להיכנס לביתו של ד"ר גולדמן. שם האיש שימחה הולצברג... בלט בין צעירי חרות, שמחו נגד הופעת שחקני היידלברג בת"א. אזרח בן 41. שחילק כרוז האומר "תל-אביב-היידלברג: 0 - 6.000.000". שמו שמחה הולצברג...

קומוניסט. "אתה והנאצים והששה מליון הכל על ה... — — — אנחנו שילמנו בשביל הכרטיס ורוצים לראות את המשחק!" והלפת הבית ובכיות? — לא בכיתי שם, במקום. המשטרה דוקא התנהגה בסדר. הצילה אותנו ממכות מידי אנשים שבאו לראות את המשחק. איך התנהגה המשטרה כשהי לקת כרוזים אצל גולדמן? — זה היה משהו נורא. כשהגעתי לשם פניתי לקצין במקום, והראיתי לו את הכרוזים עם שיר של משורר השואה, יצחק קצנלסון. ביקשתי ממנו שירשה לי להכניס כרוז אחד לתיבת-הדואר של גולדמן. ביקשתי ממנו שירשה לי לעמוד בשקט לפני הבית, ולחלק כרוזים. לקחתי איתי נעל של ילד יהודי, שהבאתי איתי מאושיץ, וכובע עם חור מכורז וכתם דם, גם כן מאושיץ. אז הוא הירשה לי לעמוד בי פינת הרחוב. אחרי זמן מה התקרבו כמה שוטרים ואמרו לי לעזוב את המקום. אמרתי להם שהקצין הרשה לי לעמוד, אבל הם לא שמו לב והתחילו לדחוף אותי. גם

מר הולצברג, מדוע חילקת כרוזים? — לאיזה מיקרה אתה מתכוון? לכרוזים שחילקת לפני ביתו של הר"ר גולדמן, למשל... — אלה לא היו כרוזים. זה היה שיר של יצחק קצנלסון הי"ד, בשם אבוי ג'ד, עט-רוצחיים! למה דווקא לפני ביתו של ד"ר גולדמן? — לא רק לפני ביתו, אלא תוך ציון מפורש של הכתובת: לד"ר נחום גולדמן ושות'. למה? — הרגשתי חובה. ראיתי שמכל 45 הנציגים בתג פתיחת הכנסת — בדיוק בתאריך ט"ו באייר, יום פרוץ המלחמה שבקבותיה נשארת בודד מכל משפחתי — ראיתי בעתון שראש היהודים, ד"ר נחום גולדמן, מזמין דוקא את ד"ר גרסטנמייר, נציג העם הגרמני, ועושה לו סעודה חגיגית אצלו בבית. אם היה מקום להזמין מישהו מיוחד, או היו צריכים להזמין את הנציג

בתל-אביב: אחד מאות המפגינים נגד ביקור אדנאור

הקצין הזה הצטרף אליהם והם סחבו אותי בכוח. אני התנגדתי באופן פאסיבי. הם ורקו אותי לניידת. הסטודנט דויד קוליצ' שאל אותם למה הם עושים ככה. או לקחו אותנו גם כן. לא היתה התקלות. הביאו אותך למשטרה? — בדרך למשטרה הספקתי עוד, כשעברנו ליד מלון המלך דויד, להשליך החוצה חבילה של כרוזים. השוטרים התנפלו עלי ואיימו עלי. זה שחקר אותי, זה במיקרה גם בחור שאיבד את משפחתו ביוגוסלביה. אמרתי לעצמי שזה צחוק הגורל, שאנחנו יושבים משני צידי השולחן: הוא כחוקר ואני כנאשם. היה לו קצת לא נעים. איזה הפגנות עוד עשית? — כשפאלוס הגיש את כתב-האמנה שלו, הפגנתי בירושלים. אותו יום היה בדיוק יום השנה שלקחו את אבא שלי לטרבלינקה, כי"א אב. גם המישחק נגד היידלברג היה בכ"א אב. גם בומן ההצבעה בכנסת על קשרית יחסים עם גרמניה חילקתי לחברי-הכנסת ספר של יצחק קצנלסון השיר על העם היהודי שנהרג. הפגנתי גם נגד אדנאור.

הדני, הנציג של העם שהתנהג הכי יפה עם היהודים בומן המלחמה. אבל ד"ר גולדמן, כדרכו בקודש, הוסיף בעניין זה, על כל מעשיו הסובים, עוד מלח על הפצע. לכן חשבתי שהשיר של קצנלסון מתאים לגולדמן. נתת כרוז זה לגולדמן עצמו? — נתתי לשוער של הסוכנות היהודית. חוץ מזה שלחתי גם בוואר, אליו אישית. להדפיס כרוז עולה כסף, איך אתה מממן את זה? — מכספיי. כל הפעולות האלה אצלי זה מין קדיש. כאילו שהייתי עושה מצבה לזכר הורי וקרובי. אני מרגיש שאם נשארתי בודד — זה מחייב אותי להזכיר, ולא לתת לשכוח. במיוחד באחריה שנוצרה עכשיו במדינה. מה אתה אומר כשאנשים קוראים לך משוגע-ילד-כר? — אני לפעמים בוכה לעצמי. כמו למשל, כשאמר לי, במישחק נגד היידלברג: "לא איכפת לנו שהרגו אותם!" אחד קרא לי